

Sygn. akt VI U 317/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Białymstoku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Marta Kiszowara

Protokolant: Agnieszka Niecikowska

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2022 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 26 lipca 2022 r.

numer (...)

Oddala odwołanie

VI U 317/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lipca 2022 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił A. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2022 r. do 18 lipca 2022 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż w dniu powstania prawa do świadczenia tj. 27.06.2022 r. na koncie odwołującego występowało zadłużenie z tytułu składek na kwotę przekraczającą 30,10 zł (1% minimalnego wynagrodzenia za pracę), zadłużenie nie zostało uregulowane, w związku z czym zasiłek chorobowy nie przysługuje (akta ZUS).

Od powyższej decyzji odwołał się A. W., wnosząc o przywrócenie mu prawa do zasiłku. Ubezpieczony wyjaśniał, iż wskutek niewydolności finansowej jego firmy powstało zadłużenie, wobec czego zmuszony był podpisać umowę rozłożenia zadłużenia na raty. Raty zadłużenie spłaca terminowo, w związku z czym nie można mu przypisać statusu dłużnika. Dodał przy tym, iż nie przyznanie mu prawa do zasiłku negatywnie wpłynie na jego powrót do zdrowia, co spowoduje utratę zdolności do pracy, a w konsekwencji zamknięcie działalności gospodarczej (k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji (k. 5).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony A. W. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej podlega ubezpieczeniom społecznym oraz jest zgłoszony do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Ze względu na trwającą pandemię, prowadzona przez A. W. działalność gospodarcza znajduje się w złej kondycji finansowej i zalega on z zapłatą składek na ubezpieczenie chorobowe.

W związku z powyższym w dniu 30 maja 2022 r. ubezpieczony zawarł z organem rentowym umowę nr (...) o rozłożenie na raty należności z tytułu składek w łącznej kwocie 11.988,78 zł. Strony ustaliły, że ubezpieczony spłaci należność w 12 ratach, przy czym termin zapłaty ostatniej z rat określono na dzień 22 maja 2023 r. Ubezpieczony realizuje umowę zgodnie z przewidzianym w niej harmonogramem (umowa 21-23, zaświadczenie – k. 17).

W okresie od dnia 27 czerwca 2022 r. do dnia 18 lipca 2022 roku ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim i wystąpił do organu rentowego o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za ww. okres. Decyzją z dnia 26 lipca 2022 r., znak (...) organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego, z kolei decyzjami z dnia 16 maja 2022 r. oraz z dnia 25 maja 2022 r. ubezpieczonemu również odmówiono prawa do zasiłku chorobowego za okresy odpowiednio od dnia 17 lutego 2022 r. do dnia 11 marca 2022 r. oraz od dnia 19 kwietnia 2022 r. do dnia 20 maja 2022 r. (decyzja w aktach ZUS, decyzje – k. 13, 14).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 1732; nazywanej dalej „ustawą zasiłkową”) świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zwanego dalej „ubezpieczeniem chorobowym”, obejmują: 1) zasiłek chorobowy; 2) świadczenie rehabilitacyjne; 3) zasiłek wyrównawczy; 4) (uchylony), 5) zasiłek macierzyński; 6) zasiłek opiekuńczy. Świadczenia, o których mowa w art. 2 pkt 1, 2, 5 i 6, nie przysługują osobom prowadzącym pozarolniczą działalność i osobom z nimi współpracującym, osobom współpracującym z osobami fizycznymi, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24 i 974), duchownym będącym płatnikami składek na własne ubezpieczenia, w razie wystąpienia w dniu powstania prawa do świadczenia zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne na kwotę przekraczającą 1% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie odrębnych przepisów, do czasu spłaty całości zadłużenia. Prawo do świadczeń, o których mowa w art. 2 pkt 1, 2, 5 i 6, przedawnia się, jeżeli zadłużenie, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie uregulowane w ciągu 6 miesięcy od dnia powstania prawa do świadczenia (art. 2a pkt 1 i 2).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż wprowadzona ustawą z dnia 24 czerwca 2021 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1621) zmiana dotycząca osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, osób z nimi współpracujących, osób współpracujących z osobami fizycznymi, duchownych będących płatnikami składek na własne ubezpieczenie, nie skutkuje automatycznym wyłączeniem z dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Osoby te automatycznie nie otrzymują odmowy prawa do świadczeń z powodu stwierdzenia ustania ubezpieczenia chorobowego na skutek nieterminowego opłacania składek lub opłacania ich w nieodpowiedniej wysokości. Mogą się tymczasem ubiegać o zasiłki również w przypadku opłacenia składek po terminie lub w nieodpowiedniej wysokości. Jedynym warunkiem wypłacenia świadczenia osobie uprawnionej jest spłacenie zadłużenia w terminie 6 miesięcy od dnia powstania prawa do świadczenia. Jeżeli zaś w określonym terminie 6 miesięcy zadłużenie nie zostanie uregulowane, prawo do świadczenia ulegnie przedawnieniu, a w konsekwencji ubezpieczony nie będzie mógł skutecznie dochodzić wypłaty tego świadczenia, także przed Sądem.

Mając na uwadze powyższe okoliczności niewątpliwym jest, że ubezpieczony w dniu powstania prawa do świadczenia tj. w dniu 27 czerwca 2022 r. miał na swoim koncie zaległość powyżej 1% minimalnego wynagrodzenia za pracę. Co prawda ubezpieczony zawarł z organem rentowym umowę ratalną na spłatę zadłużenia, jednak wbrew jego stanowisku, zawarcie takiej umowy i niezaleganie ze spłatą rat zadłużenia wobec organu rentowego nie jest tożsame z nieistnieniem zadłużenia. Należy się tu zgodzić ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia

6 stycznia 2009 r. w sprawie II UK 118/08 (OSNP 2010/13-14/168) dotyczącym kwestii zawieszenia terminu przedawnienia przewidzianego w art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych w związku z umową o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek. Z treści uzasadnienia tego wyroku wynika, iż należności z tytułu składek spłacane w ramach układu ratalnego nie tracą charakteru zaległości składkowych do czasu ich całkowitego uregulowania. Skoro więc płatność ostatniej raty przypada dopiero na dzień 15 maja 2023 r., nie ma więc podstaw, by aktualnie przyznać ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres.

Marginalnie jedynie Sąd pragnie wskazać, że jeśli ubezpieczony wywiąże się w całości z układu ratalnego w przeciągu 6 miesięcy od dnia powstania prawa do zasiłku tj. do dnia 27 grudnia 2022 r., wówczas będzie miał możliwość ponownego wystąpienia z wnioskiem o przyznanie i wypłatę zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za sporny okres.

Podsumowując więc, w toku niniejszego postępowania ustalono, iż A. W. posiada zadłużenie z tytułu składek wobec organu rentowego, a tym samym zasiłek chorobowy za okres 27.06.2022 r. – 18.07.2022 r. nie przysługuje.

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku oddalając odwołanie.